

Plánování (29.12.2016)

Představovala jsem si to tak, že ráno vstanu, udělám si kafe a než ho vypiju, podívám se do pošty a na internet, co je kde nového, a při tom se probudím. Potom napíšu stopětku a budu pokračovat v šití ze včerejška, u toho uvařím oběd, a den poběží jak na drátku, radostně a svižně.

Jelikož jsem šla spát pozdě po půlnoci, pozdě jsem se i vzbudila. S bolestí hlavy a všech oudů, a navíc mě sem tam dloubalo, píchalo a bolelo. Co mohlo, to mi upadlo a vysypalo se, a při odstrojování stromečku a ukládání ozdob jsme na sebe s Vaškem vrčeli. Pak jsme hledali klíče od sklepa a než jsem se nadála, byl čas vařit. Aniž bych napsala písmenko a ušila jediný steh. Byla jsem z toho nervózní a pořád přemýšlela, kdy doženu skluz a kdy udělám všechno to, co jsem si naplánovala

Po obědě jsem se vzdala, vzala si prášek na migrénu, zalezla a dopřála si odpočinek. Udělala jsem dobře, jak jinak. A měla jsem to udělat dřív, už dopoledne, už ráno. Měla jsem se vykašlat na plány, měla jsem je zavčas přehodnotit a upravit.

Už dlouho mám pocit, že nejostřejší bič si na sebe pleteme my sami. Často to nejsou věci, které jsou doopravdy nutné pro přežití, ale věci, o kterých si myslíme, že je musíme udělat jen proto, že to tak má být, nebo že to okolí od nás očekává.

A někdy to je i pravda, někdy od nás okolí opravdu očekává, že uděláme a zařídíme to či ono. Protože jsme to přece dělali vždycky. Prostě jen proto, že nikdo jiný není, nebo že to nikdo tak dobře nezařídí.

Někdy je to pravda, opravdu to jsou nezbytné věci a opravdu není nikdo jiný, kdo by je vykonal, ale někdy je to tak, že prostě nemáme nervy na to, abychom povinnosti delegovali na někoho jiného. Nebo nechceme slevit z nějaké své či cizí představy. A někdy prostě podléháme sebeklamu, že bez nás by to nešlo. Někdy je to jen berlička, jíž si dodáváme na sebevědomí a vlastní důležitosti.

A tak plánujeme a plánujeme a stáváme se štvanci úkolů a povinností, které jsme si, navíc k těm, které jsou nám dány z vnějšku a které jsou opravdu nevyhnutelné, na sebe naložili sami.

Za pár dnů budeme všichni otevírat nové diáře. Mnozí z nás tam už teď máme zapsáno plno povinností a plánů a obsazeno mnoho termínů. Mnozí z nás už teď vidíme, že budeme po Novém roce s časem zase na štíru. Možná by to stálo za to, se nad těmi záznamy trochu zamyslet a zeptat se sami sebe, zda to či ono opravdu dělat musíme a chceme. Nebo alespoň, zda to tak musí být pokaždé.

Ono někdy neuškodí plány přehodnotit nebo zrušit a dopřát si trochu klidu a volného prostoru. Možná, že potom uvidíme, že některé věci jdou dělat úplně jinak. A některé se nemusí dělat vůbec.

Milí čtenáři stopětek, děkuju vám za vaši přízeň, kterou jste mi po celý letošní rok projevovali, a přeji vám, abyste v nastávajícím roce mohli do svých diářů zapisovat hlavně to, co opravdu dělat chcete a potřebujete sami pro sebe. A aby tam bylo zapsáno co nejvíc událostí, které vám i vašim blízkým budou přinášet radost a spokojenost, a co nejméně toho mrzutého a nepříjemného.

Přeju vám také hodně zdraví a těším se na shledanou v roce 2017.

{fshare}